

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 1Co/7/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8119216215
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marek Kohút
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8119216215.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mareka Kohúta a sudcov JUDr. Michala Boroňa a JUDr. Milana Majerníka, v právnej veci žalobcu: U. Z., W.. XX.XX.XXXX, F. V.. W. XXX/XX, XXX XX Y., právne zastúpený: SUCHÝ & PARTNERS s. r. o., so sídlom Horná 13, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 52 826 791, proti žalovanému: R.. Y. L., L. X., X. Ú. T., V. X, XXX XX T., právne zastúpený: JUDr. Alojz Naništa, advokát, so sídlom Sládkovičova 8, 080 01 Prešov, IČO: 35519193, v konaní o zaplatenie 1.200,- eur, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov, č. k. 14C/57/2019-95 zo dňa 12.03.2021 v spojení s opravným uznesením, č. k. 14C/57/2019-104 zo dňa 13.04.2021, taktó

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením.

Žalovaný má proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) žalobu zamietol a priznal žalovanému voči žalobcovi plný nárok na náhradu trov konania.

2. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že žalobou súdu doručenu dňa 24.10.2019 navrhol žalobca, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť mu sumu 1.200,- eur spolu s úrokom z omeškania od 16.11.2017 do zaplatenia a nahradiť trovy konania z titulu vydania bezdôvodného obohatenia. V rámci odôvodnenia žaloby poukázal na to, že rozsudkom Okresného súdu Brezno zo dňa 22.10.2015, sp. zn. 3T/76/2014 bol uznaný vinným zo spáchania prečinu zvyhodňovania veriteľa, pričom mu zároveň bola uložená povinnosť nahradiť spoločnosti Q., L.. L. C..I.. T., škodu vo výške 8.137,15 eur. Voči tomuto rozhodnutiu podal žalobca odvolanie, ktoré Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením zo dňa 14.01.2016, sp. zn. 2To/121/2015 zamietol. Žalobca voči týmto rozhodnutiam podal dovolanie, pričom Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom zo dňa 27.10.2017, sp. zn. 4Tdo/61/2016 zrušil rozhodnutia odvolacieho, ako aj prvostupňového súdu. Rozsudkom Okresného súdu Brezno zo dňa 19.04.2018 bol žalobca oslobodený spod obžaloby, nakoľko skutok nie je trestným činom. Zo žaloby ďalej vyplýva, že žalovaný - spoločnosť Q. L.. L. C..I.. T. podal dňa 18.03.2016 návrh na vykonanie exekúcie (pozn. súd poukazuje na to, že uvedená spoločnosť nie je žalovanou v tomto konaní), pričom exekučným titulom bol vyššie citovaný trestný rozsudok. Okresný súd Brezno dňa 30.03.2016, sp. zn. 5Er/190/2016 vydal súdnemu exekútorovi R.. L. Y. poverenie na vykonanie exekúcie, pričom rozhodnutím Najvyššieho súdu SR na základe podaného dovolania v trestnom konaní bol tento exekučný titul zrušený, a preto žalobca podal súdnemu exekútorovi návrh na zastavenie exekúcie a uznesením Okresného súdu Brezno, zo dňa 20.11.2018 bola exekúcia voči žalobcovi zastavená. Dňa 13.12.2017 bolo žalobcovi doručené oznámenie exekútorského úradu, ktorý akceptoval zrušenie exekučného titulu a z uvedeného dôvodu došlo k zrušeniu všetkých vydaných exekučných príkazov a k uvedenému dňu viac súdny exekútor neblokoval žalobcovi žiadny majetok. Do 13.12.2017 bola zo strany žalobcu v rámci exekučného konania

uhradená suma 5.000,- eur (5 splátok po 1.000,- eur), pričom z každej z týchto splátok bola oprávnenému poukázaná suma 760,- eur, t.j. spolu 3.800,- eur a zostávajúcu časť vo výške 1.200,- eur si ponechal súdny exekútor ako trovy exekučného konania. Výzvou zo dňa 26.03.2018 vyzval žalobca žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia, k čomu sa žalovaný vyjadril tak, že z jeho strany k bezdôvodnému obohateniu nedošlo, preto nemá čo vydať. Žalobca v rámci žaloby citoval ustanovenie § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka so zvýraznením, že v danom prípade sa jedná o plnenie z právneho dôvodu, ktorý odpadol.

3. Citujúc ustanovenia § 451, § 456 Občianskeho zákonníka a § 46 ods. 4 a 5 Exekučného poriadku súd prvej inštancie uzavrel, že na základe predložených listinných dôkazov mal súd prvej inštancie za nepochybne preukázané, že súdny exekútor viedol exekúciu voči žalobcovi, ako povinnému, na základe právoplatného exekučného titulu (rozhodnutie súdu o náhrade škody v trestnom konaní), pričom na základe tejto exekúcie vymohol sumu 5.000,- eur, z ktorej čiastku 3.800,- eur zaslal oprávnenému a čiastku 1.200,- eur použil na trovy exekúcie, presne v súlade s ustanovením § 46 ods. 5 EP. Zároveň je nepochybné, že súdny exekútor ihneď po zistení, že predmetný exekučný titul bol zrušený, podal súdu návrh na zastavenie exekúcie a súd aj exekúciu zastavil s tým, že súdnemu exekútorovi priznal nárok na náhradu trov exekúcie vo výške 1.236,36 eur (už z toho vyplýva, že pokiaľ exekútor neprijal plnenie nad túto sumu, nemohol sa bezdôvodne obohatiť) a oprávnenému uložil povinnosť nahradiť súdnemu exekútorovi trovy exekúcie vo výške 36,36 eur z dôvodu, že oprávnený už súdnemu exekútorovi uhradil sumu 1.200,- eur. V rámci odôvodnenia svojho rozhodnutia poukázal súd prvej inštancie na to, že v zmysle § 203 ods. 1 EP zaviazal oprávneného na náhradu trov exekúcie, teda prvostupňový súd uzavrel, že k zastaveniu exekúcie došlo zavinením oprávneného, čo oprávnený aj v rámci odvolania voči tomuto uzneseniu namietal, avšak odvolací súd odvolanie v tejto časti odmietol, keďže toto nie je prípustné. Súd prvej inštancie v tejto súvislosti poukazuje na to, že prvostupňový súd nesprávne v rámci odôvodnenia tohto rozhodnutia uviedol, že sumu 1.200,- eur, ktorá bola použitá na trovy exekúcie, uhradil oprávnený, keďže túto uhradil povinný. Žalobca netvrdil, že súdny exekútor vykonal exekúciu protizákonne, ale podľa neho sa bezdôvodne obohatil, keďže si ponechal sumu 1.200,- eur z titulu trov exekúcie, pritom túto sumu žalobca reálne zaplatil a žalovaný sa bezdôvodne obohatil, keďže sa jednalo o plnenie z právneho dôvodu, ktorý odpadol. Súd prvej inštancie naopak poukazuje na to, že žalovaný sa ako súdny exekútor bezdôvodne neobohatil, pretože nezískal žiaden majetkový prospech na základe hypotézy právnej normy vyjadrenej v ustanovení § 451 Občianskeho zákonníka. Postupoval výlučne v súlade so zákonom, a teda vykonával exekúciu na základe právoplatného exekučného titulu, pričom ihneď potom, keď sa dozvedel, že exekučný titul bol zrušený, podal návrh na zastavenie exekúcie a vyčísliť si aj trovy exekúcie (odmena exekútora a hotové výdavky) za čas, kedy exekúciu reálne a zákonným spôsobom vykonával na základe právoplatného exekučného titulu, a to zo sumy, ktorú do tohto času vymohol. Súd zároveň poukazuje aj na to, že žalobca nespochybňoval výšku trov exekúcie. Ako už súd konštatoval, žalovaný sa nemohol bezdôvodne obohatiť, keďže mu nepochybne patrí nárok na náhradu trov exekúcie za čas vykonávania exekúcie, ktorá bola vykonaná oprávnenou a v súlade so zákonom. Zároveň je nesporné, že právoplatný exekučný titul, na základe ktorého bola vykonávaná exekúcia bol zrušený s tým, že prvostupňový súd pri zastavení exekúcie konštatoval, že zastavenie exekúcie zaviniť oprávnený. Posúdenie tejto otázky nie je predmetom tohto konania, ale podľa názoru súdu je nepochybné, že žalovaný nemôže byť v tomto spore pasívne legitimovaným subjektom, nakoľko tento nezavinil zastavenie exekúcie, túto vykonával v súlade so zákonom, za čo mu patrí odmena v súdom určenej výške 1.236,36 eur, a preto sa nemohol bezdôvodne obohatiť. Žalobca argumentuje tým, že uznesením Okresného súdu Brezno bola exekúcia zastavená, čo je nepochybné, ale zároveň je nepochybné, že súdnemu exekútorovi bola tým istým uznesením priznaná náhrada trov exekúcie vo výške 1.236,36 eur, pričom exekútor neprijal nad túto sumu žiadne iné plnenie. Postupoval úplne štandardne, teda zo súm zaplatených povinným časť preposlal oprávnenému a časť podľa § 46 ods. 5 EP použil na trovy exekúcie. Teda aj keď sumu 1.200,- eur zaplatil súdnemu exekútorovi povinný, toto plnenie nepredstavuje bezdôvodné obohatenie žalovaného a tento nie je subjektom, ktorý by mal byť pasívne legitimovaný z titulu vydania bezdôvodného obohatenia. Nesprávne je taktiež konštatovanie žalobcu, že sa v danom prípade jedná o majetkový prospech získaný plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, keďže právny dôvod, spočívajúci v tom, že exekútor má na základe zákona nárok na náhradu trov exekúcie neodpadol, pričom vo vzťahu k exekútorovi nie je nateraz smerodajné, či tieto trovy uhradil povinný alebo oprávnený. Exekútor sa bezdôvodne neobohatil, keďže tieto trovy neprijal duplicitne od oboch strán exekučného konania a otázka vysporiadania medzi týmito subjektami, nemôže zaťažovať exekútora, ktorý má zákonný nárok na svoju odmenu a hotové výdavky, preto sa nemôže jednať o bezdôvodné obohatenie, teda majetkový prospech získaný plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol

(zrušenie nároku na náhradu škody v trestnom konaní, nie je právnym dôvodom, pre ktorý by exekútorovi nepatrili trovy exekúcie), ani o žiaden ďalší dôvod zakladajúci bezdôvodné obohatenie. Vzhľadom na vyššie uvedené preto súd predmetnú žalobu zamietol. O trovách konania súd rozhodol a úspešnému žalovanému priznal voči neúspešnému žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

4. Voči tomuto rozsudku ako celku podal žalobca včas odvolanie, keď mal za to, že prvostupňový súd nesprávne vec posúdil, na základe vykonaného dokazovania dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Podľa žalobcu Ústavný súd v súvislosti s postavením súdneho exekútora vo vzťahu k rozhodovaniu o trovách konania uviedol, že prevažuje aspekt postavenia súdneho exekútora ako osoby, ktorá vykonáva slobodné povolanie, ktorá ma ekonomický záujem na priebehu a výsledku exekučného konania a ktorej majetkové práva môžu byť rozhodovaním orgánom verejnej moci dotknuté (II. ÚS 4/202012). Súdny exekútor vykonáva súdno-exekútorскую činnosť ako slobodné povolanie (judikatúra I. ÚS 199/07, III. ÚS 26/08) a teda ako podnikateľskú činnosť na účely tvorby zisku (judikatúra IV. ÚS 236/08). Dôvodnosť žalobcom podaného žalobného návrhu je podporená aj rozhodnutím Najvyššieho súdu ČR vo veci sp. zn. 30Cdo 3810/2007, podľa ktorého zrušením rozhodnutia, na základe ktorého sa plnilo dochádza k bezdôvodnému obohateniu len v prípade, že právny dôvod tohto plnenia nespočíva v hmotnom práve, a teda, že v zmysle platného hmotného práva takáto povinnosť neexistovala. Na základe tohto konštatovania je bezdôvodným obohatením aj plnenie na základe vykonateľného rozhodnutia, ktoré bolo zrušené. Zrušením rozhodnutia tak odpadáva právny dôvod a poskytnuté plnenie sa stáva bezdôvodným obohatením.

5. Žalobca mal za to, že prvostupňový súd pri svojom rozhodovaní neposúdil ako predbežnú otázku to, či žalobca mal podľa hmotného práva, teda bez ohľadu na právoplatný a vykonateľný exekučný titul povinnosť žalovanému plniť. Prvostupňový súd sa podľa žalobcu neriadil týmito závermi a pre svoje rozhodnutie považoval za rozhodujúce iba zistenie, že súdny exekútor mal nárok na trovy exekúcie a tým pádom nedošlo na jeho strane k bezdôvodnému obohateniu. Žalobca mal za to, že týmto došlo k nesprávnemu právnemu názoru súdu a tým pádom žalobca v celom rozsahu spochybňuje právny dôvod plnenia vymoženého v exekučnom konaní. Podľa žalobcu je napadnuté rozhodnutie prvostupňového súdu založené na príliš formalistickom výklade práva. Prvostupňový súd vo svojom odôvodnení nezohľadnil špecifiká súdneho prípadu a tak sa jeho odôvodnenie žalobcu javí byť v konečnom dôsledku nedostatočné odôvodnené a arbitrárne. Čo sa týka odmeny, žalovaný ako súdny exekútor konal vo vlastnom mene a na vlastný účet, a preto záver prvostupňového súdu, a teda, že žalovaný nemôže byť subjektom zodpovedným z bezdôvodného obohatenia, je nesprávny a nelogický. Samotný Ústavný súd (III. ÚS 497/2011) konštatuje, že základné predpoklady na konštatovanie vzniku bezdôvodného obohatenia na strane súdneho exekútora sú naplnené, t.j. peňažné prostriedky boli prijaté na jeho účet a právny dôvod, na základe ktorého sa plnilo, odpadol tým, že právoplatné a vykonateľné rozhodnutie súdu (exekučný titul) bolo zrušené. V danom prípade, ako aj zo samotného rozhodnutia prvostupňového súdu, je daný široký priestor na potencionálne zneužívanie svojho postavenia zo strany súdneho exekútora, a to s vedomím, že zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie zo strany žalovaného prevezme štát, a to vo forme zodpovednosti za škodu. Na základe uvedeného v rámci svojho odvolacieho návrhu žalobca navrhol, aby odvolací súd rozsudok ako vecne nesprávny zmenil a žalobe vyhovel a priznal žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

6. Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhol rozsudok ako vecne správny potvrdiť a priznať žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Podľa žalovaného súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec po právnej stránke správne posúdil.

7. Podľa žalovaného súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku citoval ustanovenia § 451, § 456 Občianskeho zákonníka a § 46 ods. 4, 5 Exekučného poriadku a správne konštatoval, že žalovaný postupoval výlučne na základe a v súlade so zákonom, teda vykonával exekúciu na základe právoplatného exekučného titulu, pričom hneď po tom, keď sa dozvedel, že exekučný titul je zrušený, podal návrh na zastavenie exekúcie a vyčíslil aj trovy exekúcie za čas, kedy exekúciu reálne a zákonným spôsobom vykonával na základe právoplatného exekučného titulu, a to zo sumy, ktorú do tohto času vymohol. Žalovaný nemôže byť v tomto spore pasívne legitimovaným subjektom, nakoľko tento nezavinil zastavenie exekúcie, toto vykonával v súlade so zákonom, pričom mu patrí odmena súdom určenej výške 1.236,36 eur a preto sa nemal bezdôvodne obohatiť.

8. Žalobca s poukazom na judikatúru Ústavného súdu vymedzil ním uplatnený odvolací dôvod tak, že prvostupňový súd pri svojom rozhodovaní neposúdil ako predbežnú otázku to, či žalobca mal podľa hmotného práva, teda bez ohľadu na právoplatný a vykonateľný exekučný titul povinnosť žalovanému plniť. Žalobcom citované rozhodnutia Ústavného údu podľa žalovaného nie sú v príčinnej súvislosti s uplatneným nárokom. Rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 30Cdo 3810/2007, na ktoré poukazuje žalobca, vychádza z iných skutkových okolností ako je to v posudzovanej veci.

9. Žalovaný ďalej k veci uviedol, že na základe ním vydaných exekučných príkazov neboli vymožené žiadne finančné prostriedky. Na základe žiadosti povinného zo dňa 19.06.20217 o umožnenie splácania vymáhanej pohľadávky a písomného súhlasu oprávneného s postupným splatením vymáhanej pohľadávky žalovaný ako exekútor uzatvoril s povinným dohodu o postupnom splatení vymáhanej pohľadávky. Na základe uvedenej dohody potom žalobca v exekučnom konaní v postavení povinného poukázal pre oprávneného na účet exekútora sumy špecifikované vo vyjadrení žalobcu zo dňa 28.01.2020. Žalovaný zo súm poukázaných v prospech oprávneného v súlade s § 46 ods. 5 Exekučného poriadku v znení platnom ku dňu vykonania exekúcie použil ako náhradu trov exekúcie.

10. Z prijatého plnenia pohľadávku podľa ods. 4 písm. a) § 46 Exekučného poriadku sa použije vždy najviac 24 % plnenia, zvyšok prijatého plnenia sa použije na pohľadávku podľa ods. 4 písm. b); na pohľadávku podľa ods. 4 písm. c) a d) sa prijaté plnenia použijú až po zániku pohľadávky podľa ods. 4 písm. b). Ak niektorá z pohľadávok podľa ods. 4 už skôr zanikla, použije sa prijaté plnenie v pomere podľa predchádzajúcej vety na pohľadávky, ktoré v čase prijatia plnenia nie sú uspokojené. Ak nie je možné uplatniť pomer podľa prvej vety z dôvodu, že ostatné pohľadávky zanikli, použije sa celé prijaté plnenie na v poradí poslednú neuspokojenú pohľadávku, a to až do okamihu jej zániku. Z citovaných zákonných ustanovení podľa žalovaného vyplýva, že povinný na základe dohody o postupnom splatení pohľadávky plnil v prospech oprávneného a nie v prospech exekútora, ktorý je z toho pohľadu len platobným miestom. Exekútor plnenie v prospech oprávneného potom rozdeľuje na základe zákonnej úpravy vyplývajúcej z § 46 ods. 5 zákona, t.j. rozdeľuje peniaze oprávneného a nie povinného. Ak prišlo následne k zrušeniu exekučného titulu, tak bezdôvodne sa obohatil oprávnený a nie žalovaný ako exekútor. Žalovaný nie je v spore pasívne vecne legitimovaný. Uvedenému zodpovedá aj rozhodnutie Okresného súdu v Brezne, keď v uznesení zo dňa 20.11.2019 vo výroku II. rozhodol o priznaní náhrady exekúcie vo výške 1.236,36 eur. Vo výroku III. zaviazal oprávneného uhradiť exekútorovi trovy exekúcie vo výške 36,36 eur, pričom v odôvodnení rozhodnutia konštatoval, že oprávnený uhradil súdnemu exekútorovi trovy exekúcie vo výške 1.200,- eur. Aj z uvedených dôvodov považoval žalovaný odvolanie žalobcu za nedôvodné a žiadal rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdiť a priznať žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

11. Žalobca vo svojom následnom vyjadrení k vyjadreniu žalovaného opätovne poukázal na príliš formalistický výklad práva a zároveň mal za to, že samotné posúdenie skutkových okolností prípadu bolo v rozpore s pohľadávkou materiálnej ochrany práv zo strany súdnej moci. Podľa žalobcu je preukázané, že exekúcia bola voči žalobcovi vedená neoprávnene, a to už od samotného začiatku. Žalobca mal za to, že odmena ako aj náhrada exekútora za vykonanie exekučnej činnosti predstavuje odplatu, t.j. peňažné plnenie poskytované exekútorovi za výkon jeho činnosti. Odmena súdneho exekútora je postavená na úroveň podnikateľskej odmene za vykonávanú činnosť, teda je zrovnateľná s odmenou advokáta za poskytovanie právnych služieb. Odmena exekútora nie je príjmom štátu, ktorú by v mene štátu mal exekútor práva uplatňovať, teda, že v otázke odmeny exekútor nekoná za štát, ale vo svojom mene a na vlastný účet.

12. Čo sa týka odmeny, súdny exekútor koná vo vlastnom mene, na vlastný účet, preto záver, že v tomto postavení nemôže byť subjektom zodpovedným z bezdôvodného obohatenia je podľa Ústavného súdu nesprávny a nelogický (nález ÚS SR sp. zn. II. ÚS 165/2012 z 13.02.2013).

13. Žalobca sa v žiadnom prípade nestotožnil s argumentom žalovaného, že nie je možná aplikácia vyššie uvedeného nálezu Ústavného súdu. Žalovaný namieta skutočnosť, že uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 28.01.2020, č. k. 1CoE/192/2019-129 bolo potvrdené uznesenie súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým súd exekúciu zastavil. Vo výroku pod II. odvolanie proti výrokom o priznaní náhrady trov exekúcie vo výške 1.236,36 eur odmietol. Z odôvodnenia predmetného uznesenia súdu prvej inštancie vyplýva konštatovanie súdu, že oprávnený uhradil súdnemu exekútorovi trovy exekúcie vo výške 1.200,- eur. Súd preto oprávneného v zmysle § 203 ods. 1 Exekučného poriadku zaviazal na

úhradu trov exekúcie vo výške 36,36 eur, ktorá predstavuje rozdiel medzi uhradenými trovami exekúcie a priznanými trovami exekúcie v sume 1.236,36 eur.

14. V uznesení o trovách je ďalej uvedené, že na základe vyjadrenia súdneho exekútora ako aj exekútorského spisu má súd za preukázané, že povinný v rámci exekúcie uhradil sumu 5.000,- eur. Z uvedenej čiastky bola poukázaná na účet oprávneného suma 3.800,- eur, a teda zvyšná časť, ktorú povinný uhradil bola použitá na trovy exekúcie. Žalobca mal za to, že nakoľko v rámci exekúcie žalobca uhradil celkovú sumu 5.000,- eur, z čoho žalovaná suma v tomto konaní z titulu bezdôvodného obohatenia predstavuje sumu 1.200,- eur je možné aplikovať nález Ústavného súdu, nakoľko sa jedná o obdobné konania aké prejednával Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí dňa 13.02.2013.

15. K uvedenému vyjadreniu žalovaný vo svojom vyjadrení uviedol, že argumentácia žalobcu je v podstate opakovanou polemikou s dôvodmi, ktoré viedli súd prvej inštancie k zamietnutiu žaloby.

16. K vyššie uvedenému vyjadreniu žalovaného žalobca svoje vyjadrenie nepodal.

17. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu a v medziach odvolacích dôvodov, ktorými je viazaný (§ 379 a § 380 ods. 1 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP) a viazaný skutkovým stavom, tak ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP) dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

18. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

19. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (§ 387 ods. 2 CSP).

20. V posudzovanej veci súd prvej inštancie vykonal náležité dokazovanie potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností dôležitých pre posúdenie dôvodnosti žaloby, ktorou sa žalobca domáhal proti žalovanému zaplatať žalovanej sumy s príslušenstvom titulom bezdôvodného obohatenia, jeho skutkové zistenia majú oporu vo vykonanom dokazovaní, keď vzal do úvahy všetky rozhodujúce skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, z prednesov sporových strán a z obsahu spisu, vyšli najavo, pričom správne vychádzal z výsledkov dokazovania vykonaného v konaní vedenom na súde prvej inštancie a vykonané dôkazy vyhodnotil v súlade so zásadou voľného znenia dôkazov. Vec posúdil správne i po právnej stránke, keď na zistený skutkový stav aplikoval príslušné zákonné ustanovenia. Svoje zistenia a závery, pre ktoré žalobu zamietol aj riadne odôvodnil a vysporiadal sa so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami podstatnými pre právne posúdenie veci ako so všetkými relevantnými argumentami sporových strán súvisiacimi s predmetom konania.

21. K námietke žalobcu, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, odvolací súd uvádza, že vnútorne presvedčenie súdu (ako dostatok hodnotenia dôkazov) by sa malo vytvárať na základe starostlivého zváženia a zhodnotenia jednotlivých dôkazov, jednotlivo aj v ich komplexnosti tak, aby vychádzalo z pravidiel formálnej logiky. Podľa ustanovenia § 191 ods. 1 CSP dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliada na všetko čo vyšlo počas konania najavo, vrátane toho, čo uviedli strany sporu. Prihliadnutím dôkazov v zásade nie obmedzený právnymi predpismi ako má z hľadiska pravdivosti ten, ktorý dôkaz vyhodnotiť; uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov a vo výnimočných prípadoch zákon súdu ukladá určité obmedzenia pri ich hodnotení. Kontrola výsledku hodnotenia dôkazov, ku ktorým dospel súd sa uskutočňuje najmä prostredníctvom inštitútu odôvodnenia rozsudku upraveného v ustanovení § 220 ods. 2 CSP, podľa ktorého má súd uviesť čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil a aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci sa vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany využil, stručne, jasne a výstižne vysvetliť ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal, ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, pričom odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd má povinnosť dbať na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Z odôvodnenia rozsudku presne,

zrozumiteľne a určite vyplývajú logické nadväznosti a s hodnotiacou väzbou k jednotlivým dôkazom skutkové zistenia, ktoré súhrne vytvárajú skutkový nálež súdu.

22. Odvolací súd poznamenáva, že medzi práva strany sporu nepatrí, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov a ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, tzn., aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami a ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdu, prípadne sa dožadovať stranou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazu.

23. K námietke žalobcu, že napadnuté rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery, aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery, avšak v posudzovanej veci odvolací súd považuje skutkové zistenia súdu prvej inštancie za úplne a ich právne posúdenie za správne.

24. V posudzovanej veci súd prvej inštancie v prvom rade ustálil postavenie súdneho exekútora a od toho odvodzoval hmotnoprávny predpis pre posúdenie porušenia povinnosti súdnym exekútorom. Odvolací súd konštatuje, že exekučná činnosť je výkonom verejnej moci, čím exekútor reprezentuje štát. Exekútor je podľa § 2 Exekučného poriadku štátnom určenou a splnomocnenou osobou na nútený výkon súdnych rozhodnutí a iných rozhodnutí a podľa § 3 Exekučného poriadku exekútor vykonáva exekučnú činnosť nestranne, nezávisle a pri výkone exekučnej činnosti je viazaný Ústavou SR, zákonmi a inými všeobecne záväznými právnymi predpismi vydanými na ich vykonanie a rozhodnutím súdu vydaným v exekučnom konaní. Ustanovenie § 5 ods. 2 Exekučného poriadku výslovne upravuje, že vykonávanie exekučnej činnosti je výkonom verejnej moci.

25. Žalobca sa domáhal vydania bezdôvodného obohatenia z právneho vzťahu vyplývajúce z exekučného konania. V tomto právnom vzťahu súdny exekútor vystupoval voči účastníkom exekučného konania ako nositeľ verejnej moci a bol oprávnený jednostranne zakladať práva alebo povinnosti. Žalovaný mal podľa § 63 ods. 1 Exekučného poriadku povinnosť od žalobcu ako povinného vykonať exekúciu, čím právny vzťah medzi povinným (žalobcom) a súdnym exekútorom (žalovaným) nemôže byť považovaný za súkromnoprávny vzťah. Vzhľadom na povahu vzťahu medzi povinným ako účastníkom exekučného konania (žalobcom) a súdnym exekútorom vykonávajúcim exekučnú činnosť titulom verejnej moci (žalovaným) nemôže dôjsť na strane žalovaného k bezdôvodnému obohateniu v zmysle § 451 Občianskeho zákonníka. Odvolací súd konštatuje, že súdny exekútor, tak ako to bolo konštatované aj z uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvej inštancie o zastavení exekúcie a o priznaní náhrady trov exekúcie, postupoval pri výkone exekučnej činnosti v súlade s Exekučným poriadkom a bol povinný až do zastavenia exekúcie uznesením Okresného súdu Brezno, č. k. 5Er/190/2016-98, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 28.01.2020, v exekúcii pokračovať, nakoľko nebol daný výslovný súhlas oprávneného pred nadobudnutím právoplatnosti tohto rozhodnutia na upustenie od vykonania exekúcie. Tým, že žalovaný nepochybne vykonával exekúciu v čase, keď na to bol oprávnený, t.j. do jej zastavenia súdom, vzhľadom na vyššie uvedenú povahu vzťahu medzi žalobcom, ktorý v exekučnom konaní vystupoval ako povinný a žalovaným, ktorý v exekučnom konaní je vykonávateľom exekučnej činnosti, nemôže dôjsť k bezdôvodnému obohateniu v zmysle § 451 Občianskeho zákonníka, keďže právny vzťah medzi účastníkom exekučného konania a súdnym exekútorom nemôže byť vzťah súkromnoprávny.

26. Odvolací súd preto po preskúmaní veci konštatuje, že súd prvej inštancie správne vzhľadom na obsah žalobného návrhu zameral svoje dokazovanie na skutkový stav veci, z ktorého v konečnom dôsledku vyvodil, že z hľadiska skutkového je nepochybné, že žalovaný ako súdny exekútor vymohol v rámci exekučného konania na základe riadne vydaného poverenia istinu vrátane príslušenstva ako aj odmeny súdneho exekútora.

27. Nakoľko žalovaný v predmetnom exekučnom konaní vykonával exekučnú činnosť ako výkon štátnej moci odvolací súd uvádza, že na súdneho exekútora sa pri výkone exekučnej činnosti vzťahuje právny režim náhrady škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. Znamená to, že pri realizácii úkonov exekučného

konania nie je súdny exekútor nositeľom základných práv a slobôd, ale naopak, ako predstaviteľ verejnej moci sa podieľa na plnení pozitívneho záväzku štátu v súvislosti s realizáciou základných práv účastníkov exekučného konania. Je nepochybné, že exekučná činnosť je výkonom verejnej moci, čím exekútor prezentuje štát. Ustanovenie § 5 ods. 2 Exekučného poriadku výslovne upravuje, že vykonávanie exekučnej činnosti je výkonom verejnej moci. V nadväznosti na uvedené odvolací súd uvádza, že vzťah medzi súdnym exekútorom a povinným v exekučnom konaní je verejnoprávnym vzťahom a súdny exekútor preto nemôže byť subjektom zodpovedným z bezdôvodného obohatenia. V danom prípade žalovaný ako súdny exekútor vykonával svoju činnosť a vymáhal pohľadávku oprávneného v súlade s Exekučným poriadkom na základe poverenia súdu, ktoré ho oprávňovalo na úkony, ktorých účelom bolo vymoženie pohľadávky oprávneného voči žalobcovi ako povinnému. Po vymožení predmetnej exekúcie mu prináležala odmena v zmysle vyhlášky 288/1995 Z. z. Vymožená odmena exekútora nemôže byť bezdôvodným obohatením, ktorého hypotéza je v zmysle § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho dôvodu, plnením z právneho dôvodu, ktorý odpal, ani majetkovým prospechom získaným z nepoctivých zdrojov na úkor žalobcu, ktoré by mu bol povinný v zmysle § 451 Občianskeho zákonníka vydať.

28. Žalobca v konaní pred súdom prvej inštancie ako aj v podanom odvolaní namietal konanie súdneho exekútora, stotožnil sa so závermi súdu prvej inštancie, že bol oprávnený si ponechať sumu 1.200,- eur titulom trov exekúcie s tým, že na trovy exekúcie v tejto výške nevznikol žalovanému žiaden právny titul. Žalobcom namietané skutkové tvrdenia je možné chápať tak, že namietal nesprávnosť postupu súdneho exekútora v predmetnom exekučnom konaní pri vymáhaní pohľadávky. Vzhľadom k tomu, že žalovaný ako súdny exekútor vykonával svoju činnosť a vymohol pohľadávku oprávneného v súlade s Exekučným poriadkom, nárok žalobcu voči žalovanému na vydanie bezdôvodného obohatenia dôvodný nie je. Napokon v rámci uznesení vydaných v exekučnom konaní prvostupňovým Okresným súdom Brezno, odvolacím súdom Banská Bystrica, bolo rozhodované aj o trovách exekúcie vrátane sumy 1.200,- eur, ktoré od povinného - žalobcu vymohol súdny exekútor aj v tejto časti bolo rozhodnutie prvostupňového súdu potvrdené ako vecne správne. Vzhľadom k tomu, že žalovaný ako súdny exekútor vykonával svoju činnosť a vymohol pohľadávku oprávneného v súlade s Exekučným poriadkom, nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia dôvodný nie je. Zákon v tomto prípade explicitne predpokladá návrh na náhradu škody proti štátu podľa zákona 514/2003, alebo podľa § 31 ods. 1 Exekučného poriadku a je na rozhodnutí poškodeného, či si bude náhradu škody uplatňovať podľa zákona 514/2003 Z. z., alebo priamo od exekútora podľa Exekučného poriadku.

29. V nadväznosti na uvedené odvolací súd rovnako ako súd prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba, ktorou sa žalobca domáhal od žalovaného vydania bezdôvodného obohatenia je nedôvodná a obsah odvolania žalobcu nie je spôsobilý spochybníť správnosť záverov rozsudku súdu prvej inštancie z hľadiska odvolacích dôvod výslovne 29:37, pričom ani v odvolacom konaní neboli zistené také skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by mohli spochybňovať správnosť skutkových a právnych záverov, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie.

30. Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

31. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a žalovanému, ktorý mal úspech v odvolacom konaní priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

32. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Prešove pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolať musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh - § 428 CSP).